

FollowMe

Kim Hagedoorn

Blink

FollowMe

Kim Hagedoorn

©Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Dit verhaal is onderdeel van de lesmethode Blink Nederlands, uitgegeven door Blink Educatie gevestigd te 's-Hertogenbosch.

VIER DAGEN VOOR DE WEDSTRIJD

Lars voelde zich altijd op z'n best als het vroom. Dit was zijn seizoen. Het pad naar de kantine, waarover hij samen met Rafi wandelde, was verstopt onder de krakende sneeuw. Alles leek even gepauzeerd – op de gekleurde vlaggetjes van de Raadsdagen na. Die zwaaiden overal naar hem. Hij keek opzij, naar de jonge eiken aan de rand van het schoolterrein. Twaalf, één voor elk lid van de Raad. Nu zagen ze er nog verloren uit met hun lege takken die tegen de grijze lucht afstaken. Maar vanbinnen gaven ze vast ook niet op.

Achter hem klonken ineens voetstappen, die snel dichterbij kwamen. 'Hè Lars, heb je al een ambulance besteld voor vrijdag?' Michael stormde met zijn vrienden vlak langs hem heen. De sneeuw maakte hem niks uit.

'Ja, voor jou!' kaatste Rafi vrolijk terug.

Lars wilde ook iets terugzeggen, maar zijn hoofd bleef leeg. En toen was het groepje alweer verdwenen. Alleen hun gelach bleef in de lucht hangen. Hij stopte zijn handen dieper in zijn winterjas. Gloeiende wangen, ondanks de kou.

Het was Michael gewoon wéér gelukt.

Rafi gaf hem een duw met zijn schouder. 'Laat je niet zo opfokken door die gast. Je weet wat ze zeggen, toch?'

Hij haalde een zakje pinda's uit zijn jas, gooide een nootje omhoog en ving 'm in z'n mond. Net een goochelaar die zijn beste verdwijntruc liet zien.

'Het is allemaal show', ging hij kauwend verder, 'in de ring wordt het straks pas echt.'

Lars knikte alleen en schopte tegen een afgebroken takje.

Ze liepen verder, langs de andere leerlingen die zich tussen het bakstenen hoofdgebouw en de kleinere, houten bijgebouwen bewogen. Bijna iedereen woonde op het terrein van Winterdal, en hij dus ook.

'Tafelvoetbal dan maar? Beste van drie?' Rafi keek hem vragend aan.

'Als je dat haalt!' Lars grijnsde naar zijn beste vriend. Hij zou Rafi echt gaan missen, als die straks op uitwisseling naar Noorwegen ging.

Maar eerst de Knock-out. Hij had nog vier dagen. Vier dagen om een plan te verzinnen. Om Michael terug te pakken.

'... dus ga bij jezelf te rade: wat leert een nederlaag ons?'

Lars blies zijn wangen bol en liet de lucht langzaam ontsnappen. Het Systeem leefde zich echt weer helemaal in voor de digiles sportgeschiedenis. Alsof het zelf al eeuwen oud was. Hij verschoof wat in de zachte kussens van de smalle

studiepod – voor zover dat ging. Serieus, vierkante kussens in een eivorm? Dit was dus precies waarom hij zelf nooit uitvinder zou willen worden.

Hij spiekte naar de lestijd onderaan het scherm. Nog een half uur. Dan weer terug naar de gym.

Winterdal was gelukkig geen gewone school. Oké, er waren nog steeds regels. Maar lessen en toetsen waren nooit verplicht, dankzij de Raad. Je leerde hier waar je zin in had, wanneer je daar zin in had. Samen of alleen, alles kon. En hier was ook de Knock-out, het beste kickbokstoernooi ooit.

Op de vorige keer na dan.

Tinkelende armbanden zwaaiden langs de glazen deur van de pod, en Lars schrok op uit zijn gedachten. Mira.

Hij drukte op de pauzeknop.

'Hebben jullie het ook gehoord!' vroeg Mira luid aan een brainstormgroepje, dat iets verderop in een nest van knaloranje en blauwe zitzakken lag.

'Over Ward van der Poort?' vulde ze aan. 'Zou hij vanavond echt weer met iets nieuws komen?'

Lars had ook al de geruchten gehoord. Hij tikte de vraag in op het scherm voor zijn neus, en het antwoord van het Systeem klonk bijna meteen in zijn oren.

'Inderdaad, mijn maker heeft voor de Raadsdagen iets speciaals bedacht.'

En daarna, op hoger volume: *'Laten we verder gaan met de oude Grieken!'*

Lars reageerde niet meteen. Mira stond nog steeds bij het groepje te praten. Ze lachte plotseling heel hard, en iedereen om haar heen moest vanzelf meelachen.

Zonder waarschuwing flitsten er tig herinneringen door zijn hoofd. Met Mira kon hij ook altijd lachen om de stomste dingen.

Tijden veranderen, blijkbaar.

Hij dacht dat ze vrienden waren, en toch had ze hem ineens keihard verraden.

Nu wist hij dat in één dag alles op z'n kop kon staan. Je kon alles winnen, of verliezen.

Dus voortaan lette hij beter op wie hij echt vertrouwde. Zoals Rafi.

En de volgende Knock-out rekende hij mooi alleen nog op zichzelf.

Onder luid applaus greep de bekendste leerling van Winterdal de microfoon. Lars klapte tot zijn handen pijn deden. Ward van der Poort was niet veel ouder dan hij, maar zijn uitvindingen waren nu al overal te vinden op school.

'Goed jullie allemaal te zien!'

Met een kort gebaar bracht Ward iedereen tot rust. Hij keek ontspannen de donkere zaal in, alsof hij elke dag de wereld vernieuwde. Meer dan honderd jonge gezichten staarden terug. Zelfs op de achterste rijen werd het stil.

‘Winterdal is uniek, omdat wij het hier écht voor het zeggen hebben. Op geen enkele andere school bestaat het bestuur al volledig uit leerlingen. Elk jaar weer. En ik zeg dit niet zomaar ...’ Hij pauzeerde even en hield de microfoon nog wat dichterbij. ‘DIT IS DE BESTE SCHOOL TER WERELD!’

Dat veroorzaakte opnieuw applaus, en zelfs voetgestamp. Lars lachte naar Rafi naast hem, die met twee vingers in zijn mond het hardst vloot.

‘En Winterdal bestaat nu al twaalf jaar. Twaalf! Dat gaan we flink vieren. Daar zijn de Raadsdagen voor bedoeld ... maar óók om samen nieuwe dingen uit te proberen. Dus luister goed ...’ Ward hield de aandacht van zijn publiek nog wat langer vast, door expres even niets te zeggen. Hij sprong soepel van het podium af, en wandelde beheerst naar de voorste rijen.

Die maakt er echt een show van, dacht Lars.

‘... want dit worden geen gewone dagen.’

Nu werd het echt interessant. Lars boog zich voorover in zijn stoel.

‘Hoe de Raad hier alles runt? Dat is écht hard werken ... het is veel meer dan zeggen wat anderen moeten doen, wat je misschien zou denken’, ging Ward verder, nu op rustigere toon. ‘Het is ook keuzes maken, en die zijn soms ... lastig.’

Hij keek een leerling op de eerste rij opeens strak aan. Lars zag vanaf zijn plek nog net dat ze groen haar had, en dat ze van schrik iets opsprong in haar stoel.

‘Wat zou jij doen, als jij een dag de baas was over Winterdal? Of jij? Of jij, daar achterin?’ Ward draaide zich om zonder de reacties af te wachten en klom weer op het podium. Hij liep met zijn hoofd omlaag heen en weer, alsof hij diep in gedachten was.

Enthousiast gefluister ging door de zaal.

Ineens bleef hij met een grijns stilstaan. ‘Juist. Dít is wat de Raad jullie nu wil laten meemaken.’

Lars bleef de bewegingen van Ward nauwgezet volgen. Hij viste nu een glimmend metalen apparaatje uit zijn vest.

‘Want hoe kun je dat eigenlijk weten, als je het zelf nog nooit hebt geprobeerd? Daarom willen we samen iets nieuws testen. Van twaalf leiders per jaar ... naar één per dag.’

Een oranjeblauw logo verscheen opeens achter Ward in beeld.

Een ijsvogel die naar beneden dook.

‘Vanavond lanceer ik daarom een nieuwe app ... FollowMe! En het algoritme is vanaf ... nu! ... gekoppeld aan ons Systeem.’

De jonge uitvinder zou vast iets met het apparaatje hebben gedaan, maar Lars had het echt niet gezien. Of reageerde het misschien op zijn stem?

Ward schraapte zijn keel, en praatte alweer verder: ‘Alle spelregels staan ook in jullie app van FollowMe, maar het belangrijkste is dit ... Regel één: het algoritme selecteert elke dag één leerling als leider. De volgorde is

onvoorspelbaar, ook voor de Raad. Regel twee: als leider maak je drie keuzes, net als Aladin met zijn wonderlamp. Je bepaalt zelf wat je met het schoolbudget doet, en wat je het meest belangrijk vindt.'

Lars voelde opeens een kriebel langs zijn rug gaan. Alsof zijn lijf hem ergens op wilde wijzen.

Ward vulde aan: 'Regel drie: jouw keuzes kunnen gevolgen hebben voor iedereen, op jouw dag of misschien zelfs langer – tot een volgende leider dit verandert. Denk dus goed na! En alles wat een leider doet, staat trouwens ook in de app. Er is zelfs een kostentracker, die aan het eind van elke dag wordt bijgewerkt. Niets blijft geheim!'

Lars begon met zijn voet op de houten vloer te tikken. Schiet nou maar op. Ward draaide zijn handpalmen omhoog, het gebaar dat hij niets te verbergen had. 'Vierde en laatste regel: elke avond om 21.00 uur wordt de volgende leider bekendgemaakt, in jullie app van FollowMe. Dit experiment stopt vanzelf na twaalf dagen. Niet iedereen kan dus tijdens de Raadsdagen aan de beurt komen ... het blijft wel een test. Zijn jullie er klaar voor?'

'Born ready!' riep Rafi. Lars knikte vastberaden.

'Mooi zo! Dan beginnen we morgen met dag één. En de winnaar is ...'

Een bekend gezicht vulde het muurgrote scherm. Donkere krullen en ogen die alles zagen.

'Mira Wakowski!'

De zaal ontplofte. Het applaus werd zelfs nog harder, toen Ward en Mira elkaar een high five gaven.

Lars zakte dieper in zijn stoel. Hij had gedacht dat het hem niks zou boeien wie de eerste leider zou zijn, maar eigenlijk had hij dit best graag gewild. En waarom had zij wel weer mazzel?

Naast hem sprong Rafi overeind. 'Mira! Dat wordt lachen!'

DRIE DAGEN VOOR DE WEDSTRIJD

Lars haalde zijn donkergrijze sporttas uit zijn locker en gooide 'm over zijn schouder. Hij wandelde als enige even níét naar de rivier. Iedereen wilde natuurlijk lekker meedoen met Mira's plannen. Met z'n allen de vogels redden. Echt iets voor haar. Ze ging ook nog de verwarming op standje vrieskou zetten, of zoiets. Zodat de ijsberen het niet te warm kregen.

Hij dacht terug aan de vorige winter, toen hij 's avonds urenlang met Mira door de sneeuw had gezworven. Zij vertelde over de natuur en haar wens om iets te veranderen. Hij vertelde ook best veel over zichzelf ... echt te veel. Dit jaar ging hij 's avonds vooral naar de gym.

Bijna botste hij tegen iemand met een doos vol pindaslingers op. Lars zuchtte en greep zijn tas nog wat steviger vast. Hij sjokte verder, richting de gym.

'Lars, wacht!'

Hij bleef zo abrupt staan dat hij bijna uitgleed.

Mira kwam zwaaiend zijn kant op over het krakende gras. Een roze muts op haar krullen, twee zachte bolletjes bovenop.

'Doe je niet mee?'

'Hè, wat bedoel je?'

'Met mijn plan! Klaar voor de kou?' Mira kwam dichterbij hem staan. Donkere eyeliner zwiepte langs haar ogen omhoog.

Hij staaarde haar aan, in gedachten weer bij de vorige Knock-out. Hoe had ze hem zoiets kunnen flikken? Zijn brein schakelde naar de verleden tijd, en te laat merkte hij dat Mira hem kennelijk iets vroeg.

'... de vogels voeren, of iets anders?' Haar ogen waren net zoeklichten. 'Dit is mijn dag van FollowMe. Dat weet je toch?'

'Sorry, ik moet tot vanavond laat trainen. Vrijdagavond is de Knock-out weer.' Lars keek haar niet meer aan.

Mira sloeg haar armen over elkaar. 'Oké, ik snap het al. Je bent dus nog steeds boos, omdat ik Michael toen had verteld van je blessure ...'

Lars draaide met een ruk zijn hoofd om. 'Hij wist precies waar ik pijn had. Waarom ging 'ie anders vol op m'n knie, toen de scheids even niet keek?'

Mira's ogen werden groter. 'Het was gewoon een gesprek, ik dacht niet dat het geheim was.'

Lars kneepte zo hard in de riem van zijn tas, dat zijn knokkels oplichtten. 'Mijn blessure. Vlak voor de finale. Aan mijn tegenstander. Hoezo is dat géén geheim?'

'Maar je klaagde er al dagen over! Het was echt niet expres, en ik wist toch niet dat je daardoor de finale zou verliezen! Je bent welkom hoor, als je straks toch mee wilt doen.'

Ze zwaaide en liep weg, naar het gelach en de muziek verderop.

Lars keek haar na. Makkelijker gezegd dan gedaan.

Bij de halfbevroren rivier knalde de muziek uit de speakers. In het midden dreven ijsschotsen in het donkere water. Op een groot spandoek stond in kleurige blokletters: *KLAAR VOOR DE KOU!*

Mira veegde met haar handschoen de sneeuw van een tak en hing haar pindaslinger op in de boom. Ze keek om zich heen. De groep leerlingen die met haar meedeed, groeide gewoon nog steeds! Eigenlijk wel jammer dat ze na één dag alweer de leiding kwijt was. Maar ja, dat waren de spelregels.

Ze pakte haar telefoon uit haar winterjas en klikte op de oranjeblauwe app van FollowMe. Nog een laatste keer alles controleren! Al wist ze best wat ze had uitgegeven.

Ze controleerde tevreden het schoolbudget. Er was genoeg geld over om de rest te fixen. En als de volgende leider ermee doorging, dan werd het hier straks echt een vogelrestaurant.

Ineens hoorde ze een kort, schel gepiep. Een nieuwe melding van FollowMe. Op haar gezicht verscheen een frons, die steeds dieper werd.

Na een lange training zocht Lars zijn spullen bij elkaar. Handschoenen, bitje, handdoek ... Zijn dikke, korte haar was kletsnat van het zweet en stak alle kanten uit. Michael maakte daar wel eens geintjes over, toen ze nog samen trinden. En hij lachte vroeger gewoon mee! Nu moest hij serieus elke keer aan die loser denken, als hij zichzelf zo in de spiegel zag.

Hij hoorde een zacht gepiep, en hij pakte zijn telefoon uit zijn sporttas. Rafi waarschijnlijk, die hem een of ander filmpje stuurde.

De nieuwsfeed van de school stond nog open. Een lachende Mira op de meeste foto's.

Wat zou hij zelf eigenlijk doen, als hij de kans kreeg?

Weer dat gepiep.

Hij voelde zich ineens koud worden, toen hij het icoontje met de ijsvogel zag opspringen. Alsof het zijn aandacht wou. Hij klikte erop, en hij herkende de zelfverzekerde stem – die klonk precies als het Systeem.

Gefeliciteerd Lars! Je bent geselecteerd door FollowMe.

Dit kon toch niet waar zijn!

Morgen is het jouw dag.

Als leider maak je drie keuzes.

Dit was zijn kans. Hij haalde in de lucht uit met zijn rechtermuist, alsof hij iemand een stoot wilde geven.

Om 21.00 uur is de selectie definitief.

Accepteer je de spelregels?

Hij drukte meteen op **Ja**, en hij sprong op, alsof hij vleugels had gekregen. Dit moest hij aan Rafi vertellen. De adrenaline maakte Lars bijna duizelig, maar de laatste melding van de app kreeg hij nog mee.

Wordt vervolgd.

De ijsvogel dook naar beneden.

TWEE DAGEN VOOR DE WEDSTRIJD

‘Hier verzamelen allemaal!’ Nicola, zijn favoriete sportcoach, zwaaide met haar armen boven haar hoofd. De leeuwentattoo op haar pols bewoog mee. Ze was een van hun ‘echte’ leraren, voor de doe-vakken. Ze gaf elke week zo’n loodzware bootcamptraining, echt alleen voor de diehards. Je moest eigenlijk wel een beetje gek zijn om daar vrijwillig aan mee te doen, maar Lars vond het juist helemaal geweldig.

Nicola knikte naar hem. ‘Voor de draad ermee, baas. Je krijgt vijf minuten, daarna beginnen we met opwarmen.’

Lars voelde dat iedereen naar hem stuurde en zijn wangen begonnen alweer te gloeien. Hij ademde diep in. Daar ging ‘ie dan. ‘Oké, zoals jullie weten, is het mijn beurt vandaag voor FollowMe. Dit gaat misschien wat vreemd klinken ...’

‘Dat jij sowieso eens wat zegt?’ Michael natuurlijk.

Lars beet op zijn lip. Niet. Laten. Opfokken. Hij negeerde met moeite de woede die in zijn lijf omhoog borrelde.

Hij besloot gewoon door te blijven praten: ‘... maar ik vind dat we in de winter ’s avonds vaker naar buiten moeten. Van de kou word je echt sterker. Dus.

Vanavond wil ik zo’n escapespel organiseren, maar dan in het donker. Het team dat de meeste punten verzamelt en als eerste het eindpunt haalt, wint.’

Lars opende de app van FollowMe op zijn telefoon, en keek toe hoe zijn keuze razendsnel werd verwerkt.

Hij haalde opgelucht adem. Dat was één.

Sommige leerlingen reageerden meteen enthousiast, anderen vroegen zich vooral af of het heel ver lopen was in het donker.

Lars probeerde iedereen gerust te stellen, en bedacht ineens dat ze ook vaker samen een nieuwe sport moesten uitproberen. Dat werd dan zijn tweede besluit. Hopelijk zou een volgende leider zijn regels straks niet meteen weer schrappen. Nou ja, met een beetje mazzel gaf die ook om sport.

Hij zwaaide nu ook met zijn armen boven zijn hoofd, net als Nicola had gedaan. ‘We verzamelen na zonsondergang buiten, bij de eikenbomen.

Drinken, snacks en hoofdlampen regel ik allemaal. We zijn ongeveer twee uur onderweg, en bij het eindpunt is er een kampvuur.’

‘Wie zijn de teamleiders?’ vroeg Michael.

‘Ik en Rafi sowieso.’

‘Dan kies ik voor Rafi.’

Twee teams die verdwaald waren geraakt en één verstuurde enkel. Zijn plan was die avond verder prima verlopen. Best wel trots was hij, eigenlijk.

Lars strekte zich helemaal uit op zijn bed, waardoor hij met zijn eeltige knokkels tegen de donkere verf boven het hoofdeinde sloeg. De andere muren waren wit, op zijn lievelingsposter van Muhammad Ali, een metalen kledingkast en een klein bureau na. Het houten blad zat vol krassen en verfspatten van oud-leerlingen.

Elke dag trok zijn blik weer naar de bokslegende in zwart-wit, die het uitschreeuwde. Alsof hij net de hele wereld had verslagen.

Lars pakte zijn telefoon erbij en bekeek op zijn gemak alle foto's die bij het kampvuur na afloop waren gemaakt.

Rafi bleef maar grappen maken. Mira had naar hem gelachen, terwijl ze marshmallows roosterden.

Het was bijna weer als vroeger geweest.

Drie korte, schelle piepjes. Hij schoot recht overeind. Oh nee, hij was de tijd helemaal vergeten!

Op zijn telefoon was het al 20.53 uur. Lars zocht snel naar het oranjeblauwe icoontje van FollowMe en klikte erop. Het eerste bericht was een saaie opsomming van cijfers, iets over de kosten van het escapespel.

Dat kon het Systeem ook wel zelf checken. Daar was het tenslotte voor. Hij klikte het snel weg, en ging verder.

Laatste herinnering.

Je hebt nog één keuze over.

Dat was hij heus niet vergeten, maar hij had zich weer eens lekker laten afleiden door al die foto's.

Vlug klikte hij de laatste melding aan. Diezelfde stem weer.

Lars, vandaag was jouw dag.

De leider van morgen wordt ...

Lars zette het geluid nog iets harder.

Michael Rijkers.

Om 21.00 uur is de selectie definitief.

Ineens zag hij rood, en bijna liet hij zijn telefoon op de grond stukvallen.

Zijn gedachten raasden alle kanten op. Dit kon gewoon geen toeval zijn! Eerst de selectie van Mira, toen hijzelf, en nu Michael ...

Hij spotte de flyer van de Knock-out, die op zijn bureau lag. De gezichten van Lars en Michael staarden elkaar aan.

Overmorgen was het eindelijk zover.

Zou die Ward dit misschien expres gedaan hebben? Die wedstrijd was natuurlijk zo online te vinden. En de link met Mira was ook niet moeilijk te achterhalen.

Opeens kwam er een nieuw idee in hem op. Wat een mazzel dat hij zo lang had gewacht met zijn derde keuze. Wat als hij nou besloot ... dat er helemaal geen nieuwe leider kwam? In elk geval tot ná de wedstrijd.

Even voelde het alsof een onzichtbare vinger tegen zijn achterhoofd tikte. Alsof zijn brein hem wilde waarschuwen dat hij iets belangrijks vergat. Met zijn hand wreef Lars over zijn hoofd. De gedachte was al net zo snel weer verdwenen. En wist Mira het gisteren dan ook al eerder van hem, dat hij de volgende leider ging worden? Hij liet zijn armen zakken en staarde naar buiten, alsof daar de antwoorden verstopt waren. Maar hij had ook niet veel tijd meer over. Het was nu, of nooit meer.

Payback, dacht hij nijdig.

Lars greep zijn telefoon nog wat steviger beet en koos. De ijsvogel dook weer naar beneden. De woorden onder de afbeelding stelden hem gerust dat alles onder controle was.

Wordt vervolgd.

Ward was nog laat aan het programmeren, in een van de kleinere bijgebouwen van Winterdal. Hij noemde dit ook wel zijn 'ideeënfabriek'. De muren waren lichtgrijs geverfd, en alleen een groene hangplant zorgde voor wat kleur in de ruimte.

Hij hield ervan om 's avonds te werken, als de rest van de school stil werd. Dan bedacht hij zijn beste plannen.

Opeens hoorde hij de stem van het Systeem in zijn oren. Het had iets geleerd over FollowMe.

Met zijn vingers trommelde hij op het glimmende apparaatje. Dit was sneller dan hij had verwacht.

EEN DAG VOOR DE WEDSTRIJD

Lars zette zijn voeten stevig op de rubberen tegels en deed een felle stoot uit op de rode bokszak. Het geluid van de klap echode door de lege gym. Een tweede stoot, deze keer met nog meer kracht. De kettingen knarsten en de zak zwiepte heen en weer. Zo ging hij door, tot zijn bovenarmen in brand stonden. Met elke klap werd hij sterker. Hij was niet meer te stoppen.

'Je hebt wát gedaan?!'

Geen weg meer terug nu.

Lars draaide zich om. Nicola stond met haar armen gekruist achter hem, haar kin vooruit. Hij had haar nog niet eerder zo gespannen gezien. Net een hoosbui die op het punt stond los te barsten.

'Ehm ... tja, de gym is vandaag alleen open voor mij als leider, niet voor de andere leerlingen', reageerde hij zo beheerst mogelijk. Zoals Michael, vulde

hij in gedachten aan. 'Ik krijg zo personal training, van een echte professionele kickbokser. De hele dag. Dat vind je toch niet erg?'

Dat kostte nogal wat en het moest die ochtend ook meteen betaald worden, maar volgens het Systeem was dit de beste trainer voor hem. En blijkbaar kon het gewoon van het schoolbudget. Er ging dan alleen wat minder geld naar culturele dingen. Prima. Want veel andere opties had hij niet meer.

Als hij morgen weer de ring instapte, zou hij klaar moeten zijn. En niet opnieuw in de stress schieten als Michael vals zou spelen.

Zoals de laatste keer.

Van de vorige wedstrijd had hij een hoop geleerd. *De sterkste wint, altijd.* Dus deze keer móést hij dat zijn.

Nicola bleef al een tijdje stil, en haar mondhoeken trokken naar beneden. 'Dit vind ik eerlijk gezegd niks voor jou, Lars. Voor geen enkele leerling. En ik kan me ook niet voorstellen dat de Raad dit in gedachten had.'

Lars probeerde niet naar de grond te kijken. 'De uitvinder van FollowMe heeft het zelf nog gezegd – je bepaalt als leider wat je het belangrijkste vindt. En dit vind ik vandaag enorm belangrijk.'

Nicola mompelde nog iets dat hij niet goed kon verstaan, en ze liep met grote passen naar de uitgang.

Hij staaarde haar na, en rechtte toen zijn schouders. Hij had nu een plan. Tot morgenavond moest hij dit gewoon volhouden. Dan kwam alles goed.

De kantine was op dit tijdstip altijd het drukst. Leerlingen zaten luid pratend te eten, en het rook er zoals elke dag naar frikandelbroodjes en pompoensoep.

Toch klopte er iets niet. Alsof de sfeer meer gespannen was dan normaal.

Sommige leerlingen riepen Lars lachend toe dat hij een baas was, anderen stootten elkaar fluisterend aan. Of gaven hem zelfs boze blikken.

Hij keek om zich heen en spotte Rafi bij de tafel voor het grote raam, met uitzicht op de rivier. Op het ijs lag een afgebroken tak.

'Bizar gewoon!' hoorde Lars iemand zeggen. 'Die pakt gewoon nog een dag!'

Hij liep snel door naar achteren. Het gezicht van Rafi leek ook een stuk minder vrolijk dan normaal. Dát was wat er niet klopte.

'Wat is er met je?' vroeg Lars, terwijl hij naast Rafi op een houten bank plofte.

'Je kijkt alsof je tosti is aangebrand.'

Rafi haalde zijn schouders op. 'Was dat nou maar het grootste probleem.' Hij pakte zijn telefoon van de tafel, en liet 'm aan Lars zien.

UITWISSELING NOORWEGEN GEANNULEERD, stond er bovenaan. Het nieuws was tien minuten geleden gedeeld.

'Ik zag het net pas', zei Rafi stilletjes. 'De uitwisseling gaat ineens niet door.'

Alle plekken zijn zomaar geschraapt.'

'Hè, maar hoezo dan?'

'Dat is dus echt heel raar. Ze zeggen niet waarom, alleen dat we vanavond pas meer horen. Echt, hoezo?! Als iemand begrijpt hoe het zit, leg het dan gewoon uit! Waarom zouden we moeten wachten tot vanavond?'

Hij had Rafi nog nooit zo van slag gezien. Lars las snel de tekst. Ineens voelde het alsof een vuist in zijn maag stompde. Het zou toch niet dat ...

Rafi keek hem ineens recht aan. 'Of weet jij er misschien meer van? Heeft FollowMe hier iets mee te maken?'

Lars slikte moeizaam. Hij had niks verkeerd gedaan. Toch?

Hij kon alleen maar antwoorden dat hij echt geen idee had.

En toen geloofde Rafi hem meteen.

Lars plofte languit op zijn bed, alsof hij na een urenlange vliegreis eindelijk op een zonnig eiland was aangekomen.

Hij was kapot! Wat een dag. Het was de zwaarste training ooit geweest. Maar als hij morgenavond de Knock-out won, was dit het allemaal waard.

Hij staaarde naar de poster van Muhammad Ali.

Die zou nu ook niet opgeven.

Met een diepe zucht zocht hij naar zijn telefoon, die onder in de sporttas naast zijn bed lag. Toch maar even de laatste berichten checken.

Het was niet best. Vanochtend al veel boze reacties over de gesloten gym – alleen niet van Michael, bedacht hij nu, maar dat was niets vergeleken met deze lawine.

De meeste reacties stonden bij het nieuws over de uitwisseling.

Hij friemelde zenuwachtig aan de touwtjes van zijn grijze hoodie. Rafi was vanmiddag echt niet zichzelf geweest. Hij was er al snel weer vandoor gegaan, en had hem niet eens meer succes gewenst met zijn personal training. En toen had Mira als bonus óók nog eens voor zijn neus gestaan.

Ze had hem na de lunch opgewacht, bij de ingang van de gym.

'Vervelend hè, voor Rafi en de anderen? Jij weet er toevallig niet meer van?'

Ze had met haar rinkelende armbanden tegen de deur geleund en hem recht aangekeken.

'Nee, hoezo?' Hij had gedaan alsof hij iets in zijn sporttas zocht, zodat hij niet hetzelfde hoefde te doen.

'Mij houd je niet voor de gek, Lars. Ik weet toch ook hoe FollowMe werkt? Ik vond het ook lastig om maar één dag leider te zijn. Maar ik wilde de volgende ook kunnen vertrouwen. Ik wilde jou vertrouwen! Hopelijk snap je wat je doet, voor het te laat is. Iedereen komt er toch wel achter.'

En toen had ze hem weer alleen gelaten. Ze deed maar.
Brr. Het was echt té koud hier, zelfs voor hem. Zijn hoodie hielp niets meer.
Maar daar kon hij gelukkig iets aan doen.
Lars opende de app van FollowMe. Hij negeerde alle ongelezen berichten. Het waren er wel meer dan gisteren. Vast weer herinneringen, of zo'n seintje over wie de volgende leider zou worden.
Ha, dat wist hij best.
Eerst maar het belangrijkste. In een paar tellen had hij de centrale verwarming van de school weer laten terugzetten naar eenentwintig graden. Geweldig systeem.
Hij strekte zich zo hard uit dat het kraakte en viel toen achterover in zijn kussen. Morgen was eindelijk de wedstrijd.
Hij staarde een tijdje naar het plafond, zonder verder te bewegen.
Was wat hij van plan was nog steeds wel zo'n goed idee? Zouden de reacties morgen niet nog erger zijn?
Maar hij wilde echt niet weer verliezen.
En het was alweer bijna 21.00 uur.
Lars ging rechtop zitten en klikte weer op het icoontje met de ijsvogel. Nog één dag dan. Dit was echt de laatste keer.
Hij ademde diep in en koos. Meteen klonk er luid gepiep.
FOUTMELDING: WORDT NIET VERVOLGD.
Zijn keuze was ... niet verwerkt? Hoezo niet?
Hij scande snel alle ongelezen berichten. Weer iets over geld, een uitnodiging voor een extra Raadsvergadering morgen en ... dat was gek, er was kennelijk een update van de app geweest?
App-update verwerkt om 13.00 uur.
Een leider kan geen extra dag kiezen.
Maar die update was al van vanmiddag. Hij had dit helemaal gemist!
Hij was vooral bezig geweest met die personal training.
Maar betekende dit dan ook ...
Hij klikte aarzelend op een van de laatste berichten. Diezelfde stem weer.
Lars, vandaag was jouw dag. De leider van morgen wordt ...
Michael Rijk-
Uit het niets hoorde hij een scherp, knappend geluid. Voor hij er erg in had, was het al gebeurd.
Het ene moment luisterde hij nog naar die stem, en ineens staarde hij naar het gebarsten scherm van zijn telefoon, op de houten vloer van zijn kamer.
Lars wist niet zeker of hij 'm nou per ongeluk uit zijn handen had laten vallen, of expres.
Hoe dan ook, het was sowieso te laat.
Dit kon hij niet meer repareren.

DE DAG VAN DE WEDSTRIJD

Meer dan honderd jonge gezichten starden hem aan, terwijl hij de grote gymzaal van Winterdal binnenliep. Zelfs op de voorste rijen was het stil. Alleen één leerling keek weg. Rafi.

Lars liep tussen de volle rijen toeschouwers door, naar het hoge vierkante platform in het midden. Terug in de ring. Alleen heel anders dan hij zelf had bedacht.

De hele dag had hij zich op zijn kamer opgesloten. Hij was expres even buiten beeld gebleven. En maar non-stop denken aan wat Michael nu zou gaan doen. Dat moment wilde hij echt zo lang mogelijk uitstellen. Tot het niet langer kon. Lars bukte onder de rode en blauwe touwen door.

En nu stonden er elf leerlingen in een halve cirkel voor hem. Allemaal leden van de Raad.

‘Hoi Lars, fijn dat je er bent’, zei een meisje met warrig donkerbruin haar. Lars kende haar niet goed, hij wist alleen dat ze een jaar jonger was dan hij. ‘We wachten alleen nog op ... ah, daar is Ward al.’

De bekendste leerling van Winterdal stapte ook de ring in.

Het meisje keek naar de andere leden van de Raad, en knikte toen kort. ‘Oké dan. Voordat we vanavond starten met de Knock-out, wilden we eerst de test met FollowMe tijdens de Raadsdagen met elkaar bespreken, en ook de gevolgen voor dit toernooi. Ward, ik geef jou dan graag het woord.’

De jonge uitvinder liep kalm naar het midden toe, waar een microfoon al op hem stond te wachten. ‘Hallo iedereen. Goed om jullie weer te zien!’ Hij draaide zich een paar keer om, zodat hij zijn publiek goed kon aankijken. De andere leerlingen zaten in volle rijen langs de vier kanten van de ring.

Hij keek als laatste naar Lars, en praatte toen rustig verder: ‘Ik kan de afgelopen dagen heel kort voor jullie samenvatten. De test met FollowMe is nu al geslaagd – en óók niet geslaagd. Want ondanks de duidelijke spelregels ... heeft iemand een eigen spelletje met ons gespeeld. Zoals ik eerlijk gezegd ... ook wel had verwacht.’

Lars staaarde hem ongelovig aan.

In de gymzaal begonnen leerlingen door elkaar te roepen. Ward hield zijn hand kort omhoog, en meteen verstomde het geluid.

‘Alleen niet zo snel’, vervolgde hij. ‘En ik vind dat Lars het recht heeft om zijn kant van het verhaal te vertellen ... maar ik moet jullie eerst zelf iets bekennen.’ Ward haalde het glimmende apparaatje uit zijn vest. ‘Het Systeem dat ik heb bedacht ... dat is echt ontzettend slim. Maar ... soms ook zelfs iets té slim. Het denkt in sommige gevallen te hard mee.’

Hij vouwde een hand om de microfoon heen. ‘De keuze van Lars voor een dure personal trainer viel eigenlijk gewoon buiten het schoolbudget. Maar door de

koppeling van het Systeem met FollowMe werd dit meteen al opgelost, door op de toekomst te besparen. In dit geval door alle vliegtickets en de hele uitwisseling naar Noorwegen te annuleren.'

Ward haalde zijn schouders op. 'Dat had uiteraard niet hoeven te gebeuren, maar nu is het al gedaan.'

De keel van Lars voelde ineens droog, alsof hij stof had ingeademd. De uitwisseling die niet doorging. Het was toch zijn schuld geweest. En dat wist de hele school allang, want zijn uitgaven waren gisteravond in de app gedeeld.

Niets bleef geheim.

En Rafi wist dat dus ook.

Lars zag alle ogen zijn kant opdraaien en hij kreeg het bloedheet. En ineens kon hij het niet meer tegenhouden. Het was alsof hij uit elkaar knalde.

'Maar ...' bracht hij moeizaam uit, 'waarom ben ik niet beter gewaarschuwd hoe het werkte? En waarom is mijn keuze niet keihard geblokkeerd, als die uitwisseling daardoor in gevaar kwam?'

Ward keek hem koel aan en spreidde zijn handen. 'Dat is een terechte vraag, maar dit is geen gewone school. Hoe kun je anders écht zelf iets beslissen, of leren? En geen enkele uitvinding is perfect. Dus je moet altijd zelf blijven nadenken. Mira heeft de spelregels van FollowMe wél in het oog gehouden. En dat was ook jouw verantwoordelijkheid, als leider.'

Instemmend rumoer ging door de gymzaal. Lars voelde zijn wangen nog meer gloeien.

Ward praatte verder. 'In overleg met de Raad heb ik gisteren wel een kleine update verwerkt in de app. Een leider kan geen extra dag kiezen ... wat ook gewoon al duidelijk in de spelregels stond. Alleen werkte dit eergisteren nog niet goed in de app van FollowMe ... het blijft een test.'

Lars klemde zijn kaken op elkaar. Kon dit nog erger worden?

Achter hem klonken ineens voetstappen, die snel dichterbij kwamen.

'Hé Lars!' Michael rende met zijn vrienden naar het platform toe.

Michael stapte de ring in alsof het zijn eigendom was. Hij schraapte kort zijn keel, en pakte de microfoon van Ward over. 'Yes, hier ben ik dan! Ik wil nu dan ook graag iets zeggen. Want jullie gaan natuurlijk nog een uur overleggen of Lars wel of niet gediskwalificeerd moet worden, omdat hij vals heeft gespeeld. Maar dit hoeft echt niet lang meer te duren. Want ik ben de enige die hierover echt kan beslissen.'

Hij keek Lars strak aan. 'Want ik ben nog steeds de leider vandaag.'
Lars merkte ineens dat hij zijn adem al een tijdje inhield. En dat hij Michael nog nooit zo veel achter elkaar had horen zeggen.
'En ik ben eruit. Mijn keuze staat vast.'
Dit was het dan. Michael zou weer van hem gaan winnen.
'En Lars gaat sowieso vechten vanavond.'

Veel tijd had hij niet gehad om zich te herstellen. Na zijn keuze had Michael de microfoon weer aan Ward teruggegeven, en toen was hij naar Lars toegekomen.
Hij sprak ineens heel zacht, vast omdat zijn vrienden het anders hoorden. 'Oké, eerlijk? Het zit dus zo. Jij bent de enige die mij echt uitdaagt. Dat is altijd al zo geweest. En soms ga ik zelf ook te ver, zoals vorig jaar. Dus nu staan we gelijk, oké?'
En Michael had zijn rechtervuist naar hem uitgestoken.
Lars had ernaar gestaard alsof het een sneeuwpop in de zomer was.
En nu was het alweer bijna 21.00 uur, en ging de finale van de Knock-out van start.
Vooraan in het publiek zag hij Mira zitten. Hij stak aarzelend een hand omhoog, en ze glimlachte terug. De test van FollowMe ging voorlopig nog door. En volgend jaar zou zij zeker weten worden gevraagd voor de nieuwe Raad. Echt iets voor haar.
Verderop zat Rafi. Die was druk aan het praten met twee andere leerlingen, die ook niet meer naar Noorwegen konden.
Plotseling draaiden zijn gedachten alleen nog maar om wat er nog kon veranderen.
Hij zou alles doen om het terug te draaien. Zodat Rafi en de anderen in het nieuwe jaar toch op uitwisseling konden.
In de zomer kon hij helpen met het onderhoud van het terrein. De jonge eiken snoeien.
En misschien kon hij aan Nicola vragen of hij haar assistent-coach mocht worden. Als ze nog vertrouwen in hem had.
Lars zoog zijn longen vol met lucht, en blies kort hard uit door zijn neus.
Hij had nu een plan. Het maakte niet uit hoelang het ging duren. Dit moest hij doen.
Nicola knikte hem vanuit de blauwe hoek toe en stak haar duim even omhoog. Gelukkig. Hij wilde eigenlijk ook wel zo'n tattoo op zijn pols. Een ijsvogel, misschien.
De scheidsrechter kwam tussen Lars en Michael in staan.

'Ik wil een eerlijk gevecht zien. Toon je tegenstander respect.'

De twee staarden elkaar aan, alsof ze elkaar begrepen.

Lars stootte zijn handschoenen tegen die van Michael, en ze keerden allebei terug naar hun eigen hoek.